

premie. Žalující strana nejednala dle čl. 7. poj. smlouvy (§ 29 zák. o poj. smlouvě). Nenastala proto splatnost zažalované premie (srovnej: Hermann-Otavský: soukromé pojišťovací právo str. 235.).

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňujícímu jen dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu §u 503 čís. 4 c. ř. s. nelze upřít oprávněnosti. Prvý soud zjistil, a tato část jeho rozsudku nabyla již právní moci, že pojišťovací smlouva ujednaná dne 19. února 1924 s firmou Eduard L. trvá dále až do 25. listopadu 1930, a sluší proto souhlasiti s odvolacím soudem, že předmětem sporu není premie první, nýbrž premie třetí, když premie první a druhá nesporně byly zaplacený ještě právní předchůdkyní žalované firmou Eduard L. a spol. Sluší proto případ posuzovati podle čl. 7 odst. 4 obecných pojišťovacích podmínek, jenž stanoví v souladu s §em 29 zákona o pojišťovací smlouvě, dosud ovšem nabytým účinnosti, že při následném nezaplacení premie má pojistitel pojistníka na jeho útraty písemně vyzvati k placení v dodatné lhůtě nejméně na 1 měsíc stanovené, udávaje spolu právní následky dalšího prodlení platebního. Vychází tu zákon, jak tomu svědčí motivy str. 79, z úvahy, že pojistník, zaplativ první premii, pojištění již požívá a nemá ho pozbyti prostým promeškáním lhůty platební, nýbrž teprve skutečným prodlením za kautel výzvy výše uvedené. Vykládá-li se pojišťovací smlouva, pokud se týče článku 7 odst. 4 obecných pojišťovacích podmínek, podle pravidel poctivých styků (§ 914 obč. zák.), nemůže být pochybným, že nebyl jiným ani úmysl stran, když do smlouvy převzat byl v tomto bodě doslov zákona. Ale z toho neplyne, že žaloba o následnou premii podle smlouvy již splatnou by byla předčasnou, pokud pojistitel pojistníka nevyzval k placení splatné následné premie způsobem shora uvedeným a nanejmeně n e s t a n o v i l mu dodatnou lhůtu, jak mylně domnívá se odvolací soud, neboť přes znění §u 29 (1) zák. o pojišťovací smlouvě pokud se týče čl. 7 odst. 4 zmíněných podmínek, že pojistníka »jest . . . vyzvati«, nutno pokládati tuto výzvu nikoliv za pojistitelův smluvní závazek, nýbrž za jeho právo, při čemž arci zůstává výzva vyhovující zákonu, v tomto případě smlouvě, podmínkou pro dostavení se následků prodlení ve prospěch pojistitele podle §u 29 (2—4) zákona (čl. 7 odst. 4 obecných pojišťovacích podmínek). Tomu-li tak, nebyla žaloba podána předčasně, když jednoměsíční respektní lhůta nebyla zvlášť stanovena, nýbrž jen poskytnuta, a nezáleží ani na tom, že žalobkyně nevyzvala žalovanou společnost k placení splatné třetí premie písemně, udávajíc spolu právní následky dalšího prodlení v placení, když ve směru tom neodvozuje z opožděného placení premie důsledků.

Čís. 6772.

Nedošlo-li ku platné smlouvě s odbočkou tělocvičné jednoty »Sokol« o užívání světnice ve škole, ježto odbočka neměla právní osobnosti, jest

místní školní rada oprávněna domáhat se vyklizení na každém členu sdružení, jenž si osoboval užívání vzhledem k domnělé smlouvě. Netřeba žalovati všechny členy sdružení společnou žalobou.

(Rozh. ze dne 2. února 1927, Rv II 26/27.)

Žalující školní obec L. domáhala se na žalovaném Richardu V-ovi členu »Sokola«, vyklizení místnosti ve školní budově v L. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Žalovaný jest žalován jako representant odbočky tělocvičné jednoty »Sokol« v L. Žalobce totiž v žalobě tvrdí, že žalovaný za spolek vykonává právo nájemní v jedné místnosti v majetku Školní obce v L. jsoucí a že žaloba jest odůvodněna z toho důvodu, že tělocvičná jednota v L. neexistuje a smlouva nájemní v prosinci 1921 za tento spolek uzavřená jest proto neplatná. Ale existuje-li tělocvičná jednota »Sokol« v L., jak tvrdí žalovaný, tak i kdyby to odvolacím soudem jako správné zjištěno bylo, uzavřela-li ona se Školní obcí smlouvu nájemní, nemůže býti za tuto jednotu žalován Richard V. jménem vlastním jako representant této korporace, nýbrž tato korporace sama. Proto uplatňovaná neúplnost řízení, že první soud nepřipustil o existenci odbočky tělocvičné jednoty »Sokol« v L. další důkazy, jest bezvýznamná. Neexistuje-li tato korporace, jak zjišťuje první soud, ku kterémužto zjištění se odvolací soud jako správnému připojuje, pak nelze mluvit o tom, že žalovaný jest representantem této korporace a že za ni vykonává právo nájemní a není-li representantem a pak-li více osob sdružených v domnělé odbočce vykonává neodůvodněně v místnosti sporné právo nájemní, musí býti na vyklizení žalování všichni a ne toliko jeden jako jejich representant, nýbrž každý svým vlastním jménem, nejedná-li se o uzavření sporné smlouvy nájemní o spornou místnost právě jen s těmito jednotlivci, s nimiž dosud nájemní smlouva platí.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud vychází při svém rozhodnutí z téhož názoru jako soud první stolice, že odbočka tělocvičné jednoty »Sokol« v L., jež svého času ujednala s místní školní radou v L. pod označením »Tělocvičná jednota Sokol v L.« spornou nájemní smlouvu o užívání rezervní světnice v přízemí školní budovy, nemá právní jsoucnosti, zamítá však žalobu z toho důvodu, že v tomto případě nemůže býti žalován jeden člen tohoto volného sdružení, jako jeho representant, nýbrž všichni a to každý z nich vlastním jménem. S názorem tímto nelze souhlasiti. Především bylo uvéstí, že Richard V. jest žalován ve vlastním jméně a nikoliv jako representant onoho sdružení, totiž odbočky, o níž se v žalobě výslovně uvádí, že nemá právní osobnosti, a že pasivní jeho oprávněnost k žalobě se odvozuje právě z toho, že on jako representant společnosti právně neexistující, trvá na právech z oné smlouvy a si je pro ono sdružení osobuje. Závažno především jest pro rozhodnutí, zda odbočka tělocvičné jednoty »Sokol« v L. má právní osobnost, a v této příčině nemůže nejvyšší

soud než se přidati k úsudku obou nižších stolic, že tomu tak není a to na základě zprávy okresní politické správy, že ani tělocvičná jednota »Sokol« v L., ani odbočka tělocvičné jednoty v S. nebyla nikdy u tohoto úřadu hlášena. Z okolnosti, že tato okresní politická správa s odbočkou jednoty »Sokol« v L. vskutku jednala jako s právní osobností, nemůže v té příčině rozhodovati a jsou pro rozhodnutí otázky té nezávažny výměry této okresní politické správy, které byly žalovaným předloženy k důkazu právní osobnosti odbočky a nebylo rovněž třeba v témž smyslu nabízených důkazů, neboť právní osobnost odbočky v L. mohla by býti prokázána jen předložením náležitého dokladu o tom, že odbočka ta vznikla a trvá jako právní osobnost způsobem ve spolkovém zákoně předepsaným (§§ 7 a 10 spolkového zákona). Nelze-li uznati právní osobnost této odbočky, jest souhlasiti s názorem nižších stolic, že platná smlouva mezi ní a místní školní radou o pronájmu shora naznačené místnosti ve školní budově vůbec ani nevznikla a vzniknouti nemohla, a to pro nedostatek právně platného svolení ke smlouvě na straně této odbočky, jež dáno býti nemohlo, ježto odbočka ta nemá právní osobnosti a není tedy schopna k nabývání práv. Smlouva ta byla by snad mohla platně vzniknouti, když by byl tehdejší starosta odbočky Petr T. jednal v plné moci jemu udělené za tím účelem tělocvičnou jednotou »Sokol« v S., jakožto snad mateřskou jednotou této odbočky, pokud ovšem tato sama s odbočkou v L. právní osobnosti požívá; toho však žalovaný ve sporu ani neuplatňoval. Je-li tomu tak, dlužno z toho vyvoditi závěr, že není tu platné smlouvy nájemní vůbec a že používání oné místnosti ve škole děje se bez právního důvodu, čehož dalším důsledkem jest, že místní školní rada, o jejíž legitimaci ku žalobě podle Šu 25 (3) zákona z 9. dubna 1920 čís. 292 sb. z. a n. nemůže býti pochybnosti, jak ostatně bylo vysloveno i ve zdejším rozhodnutí čís. 3762, jest oprávněna jménem školní obce z užívání této místnosti vyloučiti každého z onoho sdružení, kdo si je vzhledem na tuto smlouvu osobuje, aniž je třeba, by se tak stalo současně společnou žalobou proti všem členům tohoto sdružení.

Čís. 6773.

Pokud není zjištěno a rozhodnuto, že se dítě zdržuje mimo otcovu domácnost po právu, trvá toliko povinnost otcova ku výživě naturální. Projevil-li otec souhlas s tím, by se dítě zdržovalo mimo jeho domácnost, jest mu uložiti výživné v penězích. V tom, že otec nepodnikl soudního zákroku, by mu bylo navráceno dítě, nelze za všech okolností spatřovati projev souhlasu s odnětím dítěte. I v tom případě, rozejdou-li se manželé bez rozvodu a rozluky, může soud rozhodnouti, komu mají býti dítěti ponechány ve výchově a jak jest upravit výživu.

(Rozh. ze dne 3. února 1927, R I 1006/26.)

Návrh matky, by manželský otec platil dítěti, jež žije s ní odloučeně, výživné soud prvního stálice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.